

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ

ΑΦΟΣΙΩΣΗ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ ΘΑ ΣΕ ΚΑΘΟΡΙΣΕΙ

ΒΙΒΛΙΟ 3

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ALLEGIANT
Από τις Εκδόσεις Katherine Tegen Books, Νέα Υόρκη 2013
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αφοσίωση**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Veronica Roth
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Joel Tippie
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Veronica Roth, 2013
Published by arrangement with HarperCollins Publishers.
© Εικόνες εξωφύλλου: Rhythm & Hues Design
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2015, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1080-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1081-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

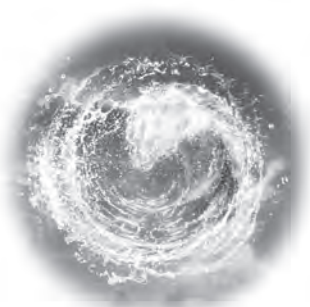
PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΒΕΡΟΝΙΚΑ ΡΟΘ

ΑΦΟΣΙΩΣΗ

ΒΙΒΛΙΟ 3

*Μετάφραση:
Πηνελόπη Τριαδά*

*Στον Τζο,
που με καθοδηγεί και με κρατά σταθερή*

*Πρέπει να απαντάμε σε κάθε ερώτηση
που μπορεί να απαντηθεί
ή, τουλάχιστον, να καταπιανόμαστε μαζί της.
Οι διαδικασίες παράλογης σκέψης πρέπει
να αμφισβητούνται όταν προκύπτουν.
Οι λανθασμένες απαντήσεις πρέπει να διορθώνονται.
Οι σωστές απαντήσεις πρέπει να επιβεβαιώνονται.*

Από το μανιφέστο της φατριάς της Πολυμάθειας

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

ΤΡΙΣ

ΠΗΓΑΙΝΟΕΡΧΟΜΑΙ ΝΕΥΡΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ κελί μας στο αρχηγείο της Πολυμάθειας, με τα λόγια της να αντηχούν στο μυαλό μου: *Το όνομά μου θα είναι Ίντιθ Πράιορ. Και υπάρχουν πολλά που θα ξεχάσω με χαρά.*

«Δεν την έχεις ξαναδεί ποτέ; Ούτε καν σε φωτογραφίες;» λέει η Κριστίνα, με το τραυματισμένο πόδι της ακουμπισμένο σ' ένα μαξιλάρι. Την πυροβόλησαν κατά τη διάρκεια της προσπάθειάς μας να αποκαλύψουμε το βίντεο της Ίντιθ Πράιορ στην πόλη μας. Τότε δεν είχαμε ιδέα τι θα έλεγε ή ότι θα διέλυε τα θεμέλια πάνω στα οποία στεκόμαστε, τις φατρίες, τις ταυτότητές μας. «Είναι κάποια γιαγιά ή θεία ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων;»

«Σου είπα όχι», απαντώ γυρίζοντας, όταν φτάνω στον τοίχο. «Το “Πράιορ” είναι... ήταν... το όνομα του πατέρα μου, επομένως θα έπρεπε να είναι από τη δική του πλευρά. Αλλά το “Ίντιθ” είναι όνομα Ανιδιοτελών και οι συγγενείς του πατέρα μου πρέπει να ήταν Πολυμαθείς, επομένως...»

«Επομένως πρέπει να είναι μεγαλύτερη», λέει η Κάρα γέροντας το κεφάλι της πάνω στον τοίχο. Από αυτή τη γωνία είναι φτυστή ο αδελφός της ο Γουίλ, ο φίλος μου, εκείνος που πυροβόλησα. Μετά σηκώνει ξανά το κεφάλι της και το φάντασμά του εξαφανίζεται. «Μερικές γενιές πίσω. Μια πρόγονος».

«Πρόγονος». Νιώθω τη λέξη αρχαία μέσα μου, σαν τούβλα έτοιμα να καταρρεύσουν. Αγγίζω τον τοίχο του κελιού, καθώς γυρίζω από την άλλη. Είναι κρύος και ολόλευκος.

Είναι πρόγονός μου και αυτή είναι η κληρονομιά που μου άφησε: ελευθερία από τις φατρίες και γνώση ότι η ταυτότητά μου ως Απόκλιση είναι πιο σημαντική απ' όσο μπορώ να φανταστώ. Η ύπαρξή μου αποτελεί ένδειξη ότι πρέπει να φύγουμε από την πόλη και να προσφέρουμε τη βοήθειά μας σε όποιον βρίσκεται έξω από αυτήν.

«Θέλω να μάθω», λέει η Κάρα, περνώντας το χέρι της πάνω από το πρόσωπό της. «Πρέπει να μάθω πόσο καιρό βρισκόμαστε εδώ. Μπορείς να σταματήσεις να πηγαينوέρχεσαι για ένα λεπτό;»

Σταματώ στη μέση του κελιού και την κοιτάζω με τα φρύδια σηκωμένα.

«Συγγνώμη», ψελλίζει.

«Δεν πειράζει», πετάγεται η Κριστίνα. «Είμαστε υπερβολικά μεγάλο διάστημα εδώ».

Έχουν περάσει μέρες από τότε που η Έβελιν έβαλε μια τάξη στο χάος στο ισόγειο του αρχηγείου της Πολυμάθειας με μερικές σύντομες διαταγές και έδωσε εντολή να οδηγηθούν όλοι οι κρατούμενοι σε κελιά στον τρίτο όροφο. Μια χωρίς φατρία γυναίκα ήρθε να περιποιηθεί τα τραύματά μας και να μοιράσει παυσίπονα, έχουμε φάει κι έχουμε κάνει ντους πολλές φορές, αλλά κανείς δε μας έχει πει τι συμβαίνει έξω, όσο επίμονα κι αν τους έχουμε ρωτήσει.

«Νόμιζα ότι ο Τομπάιας θα είχε έρθει ως τώρα», λέω και προσγειώνομαι στην άκρη της κουκέτας μου. «Πού είναι;»

«Ίσως να είναι ακόμα θυμωμένος επειδή του είπες ψέματα και συνεργάστηκες με τον πατέρα του πίσω από την πλάτη του», λέει η Κάρα.

Την αγριοκοιτάζω.

«Ο Τέσσερα δε θα φερόταν με τέτοια μικροπρέπεια», σχολιάζει η Κριστίνα, είτε για να επιπλήξει την Κάρα είτε για να καθησυχάσει εμένα – δεν είμαι σίγουρη. «Μάλλον θα συμβαίνει κάτι που τον κρατά μακριά. Σου είπα να του έχεις εμπιστοσύνη».

Μέσα στο χάος, όταν όλοι φώναζαν και οι χωρίς φατρία προ-

σπαθούσαν να μας σπρώξουν προς τη σγάλα, άρπαξα σφιχτά το στρίφωμα του πουκαμίσου του για να μην τον χάσω. Πήρε τους καρπούς μου στα χέρια του, με έσπρωξε μακριά και αυτά ήταν τα λόγια που είπε: *Έχε μου εμπιστοσύνη. Πήγαινε όπου σου πουν.*

«Προσπαθώ», λέω, και είναι αλήθεια. Προσπαθώ να τον εμπιστευτώ. Αλλά κάθε μέρος μου, κάθε κύτταρό μου και κάθε νεύρο μου πασχίζει να τρέξει προς την ελευθερία, όχι μόνο από αυτό το κελί, αλλά και από τη φυλακή της πόλης που βρίσκεται έξω απ' αυτό.

Πρέπει να δω τι υπάρχει έξω από τον φράχτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

ΤΟΜΠΑΪΑΣ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΠΕΡΠΑΤΗΣΩ σε αυτούς τους διαδρόμους χωρίς να θυμάμαι τις μέρες που πέρασα ως φυλακισμένος εδώ, ξυπόλητος, με τον πόνο να πάλλεται μέσα μου σε κάθε μου κίνηση. Και με αυτή την ανάμνηση έρχεται και μία άλλη, εκείνη κατά την οποία περιμένω να οδηγηθεί η Μπίατρις Πράιορ στον θάνατό της, τις γροθιές μου να χτυπούν πάνω στην πόρτα, τα πόδια της να κρέμονται όταν ο Πίτερ, κρατώντας την στην αγκαλιά του, μου είπε ότι απλά ήταν ναρκωμένη.

Μισώ αυτό το μέρος.

Δεν είναι το ίδιο καθαρό όσο όταν ήταν το συγκρότημα της Πολυμάθειας· τώρα είναι ρημαγμένο από τον πόλεμο, με τρύπες από σφαίρες στους τοίχους και γυαλιά από σπασμένες λάμπες παντού. Περπατώ πάνω σε βρόμιμες πατημασιές και κάτω από τρεμάμενα φώτα ως το κελί της και με δέχονται χωρίς να κάνουν καμία ερώτηση, επειδή φέρω το σύμβολο των χωρίς φαντρία –έναν άδειο κύκλο– σε μια μαύρη υφασμάτινη λωρίδα γύρω από το μπράτσο μου, καθώς επίσης και τα χαρακτηριστικά της Έβελιν στο πρόσωπό μου. Το όνομα «Τομπάις Ίτον» ήταν επομειδίστο, ενώ τώρα είναι ένα ισχυρό όνομα.

Μέσα, η Τρις κάθεται οκλαδόν στο πάτωμα, δίπλα στην Κριστίνα και διαγώνια από την Κάρα. Η Τρις μου θα έπρεπε να δείχνει χλομή και μικρόσωμη –είναι χλομή και μικρόσωμη, άλλωστε–, αλλά γεμίζει όλο το δωμάτιο.

Τα τεράστια μάτια της βρίσκουν τα δικά μου. Σηκώνεται όρ-

θια, τα χέρια της αγκαλιάζουν σφιχτά τη μέση μου και το πρόσωπό της ακουμπά στο στήθος μου.

Σφίγγω τον ώμο της με το χέρι μου και περνώ το άλλο πάνω από το κεφάλι της, εξακολουθώντας να νιώθω έκπληξη που τα μαλλιά της σταματούν πάνω από τον λαιμό της αντί κάτω απ' αυτόν. Χάρηκα όταν τα έκοψε, επειδή ταίριαζαν σε μια πολεμίστρια και όχι σε ένα κορίτσι, και ήξερα ότι αυτό ήταν που χρειαζόταν.

«Πώς μπήκες;» λέει με τη σιγανή, καθάρια φωνή της.

«Είμαι ο Τομπάιας Ίτον», απαντώ κι εκείνη γελά.

«Σωστά. Διαρκώς το ξεχνώ». Αποτραβιέται μόνο όσο χρειάζεται για να με κοιτάξει. Μια έκφραση δισταγμού τρεμουλιάζει στα μάτια της, που την κάνει να μοιάζει με μια στοίβα φύλλα έτοιμα να σκορπίσουν στον άνεμο. «Τι συμβαίνει; Γιατί άργησες τόσο πολύ;»

Ακουγεται απελπισμένη, ικετευτική. Όσες απαίσιες αναμνήσεις κι αν κουβαλά αυτό το μέρος για μένα, για εκείνη κουβαλά ακόμα περισσότερες, τη διαδρομή προς την εκτέλεσή της, την προδοσία του αδελφού της, τον ορό του φόβου. Πρέπει να τη βγάλω από δω.

Από το σημείο όπου είναι καθισμένη η Κάρα κοιτάζει με ενδιαφέρον. Νιώθω άβολα, λες κι έχω αλλάξει δέρμα και το καινούργιο δε μου ταιριάζει πια. Δε μου αρέσει καθόλου να έχω κοινό.

«Η Έβελιν έχει θέσει την πόλη υπό περιορισμό», λέω. «Κανείς δεν μπορεί να κάνει βήμα προς οποιαδήποτε κατεύθυνση χωρίς να δώσει η ίδια την άδεια. Πριν από μερικές μέρες, στην ομιλία της, είπε ότι πρέπει να ενωθούμε εναντίον των καταπιεστών μας, των ανθρώπων έξω».

«Καταπιεστές;» λέει η Κριστίνα. Βγάζει ένα φιαλίδιο από την τσέπη της και αδειάζει το περιεχόμενό του στο στόμα της – παυσίπονα για το τραύμα από σφαίρα στο πόδι της, υποθέτω.

Βάζω τα χέρια μου στις τσέπες μου. «Η Έβελιν, και πολλά άλλα άτομα, για να είμαι ειλικρινής, πιστεύει ότι δεν πρέπει να φύγουμε από την πόλη μόνο και μόνο για να βοηθήσουμε ένα

μάτσο άτομα που μας έχωσαν εδώ μέσα για να μας χρησιμοποιήσουν αργότερα. Θέλουν να προσπαθήσουμε να θεραπεύσουμε την πόλη και να λύσουμε τα δικά μας προβλήματα, αντί να φύγουμε για να λύσουμε τα προβλήματα των άλλων. Παραφράζω, φυσικά», εξηγώ. «Υποπτεύομαι ότι αυτή η άποψη είναι πολύ βολική για τη μητέρα μου, επειδή, όσο είμαστε όλοι υπό περιορισμό, έχει τον έλεγχο η ίδια. Από τη στιγμή που θα φύγουμε, χάνει την εξουσία της».

«Υπέροχα». Η Τρις γυρίζει τα μάτια της προς τα πάνω. «Φυσικά και θα επέλεγε την πιο εγωιστική λύση».

«Έχει κάποιο δίκιο». Η Κριστίνα σφίγγει τα δάχτυλά της γύρω από το φιαλίδιο. «Δε λέω ότι δε θέλω να φύγω από την πόλη και να δω τι υπάρχει εκεί έξω, αλλά αρκετά προβλήματα έχουμε εδώ μέσα. Πώς να βοηθήσουμε τόσους ανθρώπους που δεν έχουμε συναντήσει ποτέ;»

Η Τρις το συλλογίζεται μασουλώντας το εσωτερικό μέρος του μάγουλού της. «Δεν ξέρω», παραδέχεται.

Το ρολόι μου δείχνει τρεις ακριβώς. Έμεινα πολλή ώρα εδώ – αρκετή για να προκαλέσω υποψίες στην Έβελιν. Της είπα ότι ήρθα για να το διαλύσω με την Τρις, ότι δε θα έπαιρνε πολλή ώρα. Δεν είμαι σίγουρος ότι με πίστεψε.

«Ακούστε», λέω, «ήρθα κατά κύριο λόγο για να σας προειδοποιήσω... Ξεκινούν τις δίκες για όλους τους κρατούμενους. Θα χορηγήσουν σε όλους σας τον ορό της αλήθειας και, αν φέρει αποτέλεσμα, θα καταδικαστείτε ως προδότες. Νομίζω ότι όλοι θα θέλαμε να αποφύγουμε κάτι τέτοιο».

«Θα καταδικαστούμε ως προδότες;» Η Τρις συνοφρυώνεται. «Γιατί είναι πράξη προδοσίας το ότι αποκαλύψαμε την αλήθεια σε όλη την πόλη;»

«Ήταν μια πράξη απείθειας απέναντι στους ηγέτες σας», εξηγώ. «Η Έβελιν και οι ακόλουθοί της δε θέλουν να φύγουν από την πόλη. Δε θα σε ευχαριστήσουν που έδειξες εκείνο το βίντεο».

«Είναι όλοι τους σαν την Τζανίν!» Κάνει μια σπασμοδική χειρονομία, σαν να θέλει να χτυπήσει κάτι, αλλά δεν υπάρχει

τίποτα μπροστά της. «Είναι έτοιμοι να κάνουν τα πάντα για να σκεπάσουν την αλήθεια... και για ποιο λόγο; Για να γίνουν βασιλιάδες του μικροσκοπικού κόσμου τους; Είναι γελοίο».

Δε θέλω να το πω, αλλά ένα κομμάτι του εαυτού μου συμφωνεί με τη μητέρα μου. Δεν οφείλω τίποτα στους ανθρώπους έξω από αυτή την πόλη, είτε είμαι Απόκλιση είτε όχι. Δεν είμαι σίγουρος ότι θέλω να τους προσφέρω τον εαυτό μου για να λύσουν τα προβλήματα της ανθρωπότητας, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.

Ωστόσο θέλω να φύγω, με την απελπισία ενός ζώου που θέλει να ξεφύγει από μια παγίδα. Άγριο και λυσσασμένο. Έτοιμο να ροκανίσει κόκαλο.

«Όπως και να 'χει», λέω προσεκτικά, «αν ο ορός της αλήθειας έχει αποτέλεσμα πάνω σου, θα καταδικαστείς».

«Αν έχει αποτέλεσμα;» λέει η Κάρα, μισοκλείνοντας τα μάτια της.

«Απόκλιση», της λέει η Τρις, χτυπώντας το δάχτυλό της στο κεφάλι της με νόημα. «Το ξέχασες;»

«Αυτό είναι συναρπαστικό». Η Κάρα στερεώνει μια τούφα που έχει ξεφύγει από τον κότσο. «Αλλά ασυνήθιστο. Ξέρω εκ πείρας ότι οι περισσότερες Αποκλίσεις δεν μπορούν να αντισταθούν στον ορό της αλήθειας. Αναρωτιέμαι γιατί να μπορείς εσύ».

«Εσύ και όλοι οι άλλοι Πολυμαθείς που με τρύπησαν με βελόνες», λέει απότομα η Τρις.

«Μπορούμε να συγκεντρωθούμε, παρακαλώ; Θα ήθελα να αποφύγω να βρεθώ στην ανάγκη να σε βοηθήσω να δραπετεύσεις από τη φυλακή», λέω. Ξαφνικά, νιώθοντας μια απελπισμένη ανάγκη για παρηγοριά, πιάνω το χέρι της Τρις κι εκείνη σηκώνει τα δάχτυλά της για να συναντήσουν τα δικά μου. Δεν είμαστε άτομα που αγγίζονται απερίσκεπτα· αισθανόμαστε ότι κάθε σημείο επαφής ανάμεσά μας είναι σημαντικό, ένα κύμα ενέργειας και ανακούφισης.

«Εντάξει, εντάξει», λέει απαλά τώρα. «Τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Θα πείσω την Έβελιν να σε αφήσει να καταθέσεις πρώτη από τις τρεις σας», λέω. «Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι

να σκεφτείς ένα ψέμα που θα απαλλάσσει την Κριστίνα και την Κάρα, και μετά να το πεις υπό την επήρεια του ορού της αλήθειας».

«Τι είδους ψέμα θα έκανε κάτι τέτοιο;»

«Σκέφτηκα να το αφήσω σ' εσένα αυτό», απαντώ. «Εφόσον είσαι καλύτερη ψεύτρα».

Ξέρω ότι την ίδια στιγμή που λέω αυτά τα λόγια χτυπούν ένα ευαίσθητο σημείο και στους δυο μας. Μου είπε ψέματα τόσο πολλές φορές. Μου υποσχέθηκε ότι δε θα πήγαινε να πεθάνει στο αρχηγείο της Πολυμάθειας, όταν η Τζανίν απαίτησε τη θυσία μιας Απόκλισης, κι όμως εκείνη πήγε. Μου είπε ότι θα έμενε σπίτι κατά τη διάρκεια της επίθεσης των Πολυμαθών και μετά τη βρήκα στο αρχηγείο να συνεργάζεται με τον πατέρα μου. Καταλαβαίνω γιατί τα έκανε όλα αυτά, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι η σχέση μας δεν είναι ακόμα πληγωμένη.

«Ναι». Κοιτάζει τα παπούτσια της. «Εντάξει, κάτι θα σκεφτώ».

Ακουμπώ το χέρι μου στο μπράτσο της. «Θα μιλήσω στην Έβελιν για τη δίκη σου. Θα προσπαθήσω να γίνει σύντομα».

«Ευχαριστώ».

Νιώθω την παρόρμηση –οικεία πια– να βγω από το σώμα μου και να μιλήσω κατευθείαν στο μυαλό της. Συνειδητοποιώ ότι είναι η ίδια παρόρμηση που με κάνει να θέλω να τη φιλήσω κάθε φορά που τη βλέπω, επειδή ακόμα και ένα χιλιοστό απόστασης ανάμεσά μας είναι εξοργιστικό. Τα δάχτυλά μας, που μέχρι πριν από ένα λεπτό ήταν πλεγμένα χαλαρά, τώρα είναι σφιγμένα, με την παλάμη της να κολλά από την υγρασία και τη δική μου τραχιά στα σημεία με τα οποία έχω αρπάξει εκατοντάδες χερούλια σε τόσα εν κινήσει τρένα. Τώρα δείχνει χλομή και μικρόσωμη, αλλά τα μάτια της με κάνουν να σκέφτομαι ορθάνοιχτους ουρανούς, που στην πραγματικότητα δεν έχω δει ποτέ, έχω μόνο ονειρευτεί.

«Αν πρόκειται να φιληθείτε, κάντε μου τη χάρη και πείτε το για να κοιτάξω αλλού», λέει η Κριστίνα.

«Θα φιληθούμε», απαντά η Τρις. Και το κάνουμε.

Αγγίζω το μάγουλό της για να επιβραδύνω το φιλή, κρατώ-

ντας το στόμα της πάνω στο δικό μου για να μπορέσω να νιώσω κάθε μέρος όπου αγγίζονται τα χείλη μας και κάθε μέρος όπου χωρίζονται. Γεύομαι τον αέρα που μοιραζόμαστε τη στιγμή που ακολουθεί μετά το φιλί και το χάιδεμα της μύτης της πάνω στη δική μου. Σκέφτομαι κάτι να πω, αλλά είναι πολύ προσωπικό, γι' αυτό το καταπίνω. Έπειτα από μια στιγμή αποφασίζω ότι δε με νοιάζει.

«Εύχομαι να ήμασταν μόνοι», λέω, καθώς βγαίνω από το κελί οπισθοχωρώντας.

Εκείνη χαμογελά. «Εγώ το εύχομαι σχεδόν πάντοτε αυτό».

Καθώς κλείνω την πόρτα, βλέπω την Κριστίνα να προσποιείται ότι κάνει εμετό, την Κάρα να γελά και τα χέρια της Τρις να κρέμονται στα πλευρά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΑ

ΤΡΙΣ

«ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΕΙΣΤΕ ΟΛΟΙ ηλίθιοι». Οι παλάμες μου είναι ακουμπισμένες στην ποδιά μου κλειστές, όπως ενός κοιμισμένου παιδιού. Το σώμα μου είναι γεμάτο με τον ορό της αλήθειας. Ιδρώτας μαζεύεται πάνω από τα μάτια μου. «Θα έπρεπε να με ευχαριστείτε, όχι να με ανακρίνετε».

«Θα έπρεπε να σε ευχαριστήσουμε που αφήφησες τις εντολές των ηγετών της φατρίας σου; Να σε ευχαριστήσουμε που προσπάθησες να εμποδίσεις έναν από τους ηγέτες της φατρίας σου να σκοτώσει την Τζανίν Μάθιους; Συμπεριφέρθηκες προδοτικά. Η Έβελιν Τζόνσον φτύνει τη λέξη σαν φίδι. Είμαστε στην αίθουσα συσκέψεων στο αρχηγείο της Πολυμάθειας, όπου γίνονται οι δίκες. Είμαι κρατούμενη εδώ και τουλάχιστον μία εβδομάδα.

Βλέπω τον Τομπάις μισοκρυμμένο στις σκιές πίσω από τη μητέρα του. Κρατά τα μάτια του στραμμένα αλλού από τη στιγμή που κάθισα στην καρέκλα και έκοψαν την πλαστική ταινία που κρατούσε τους καρπούς μου δεμένους. Για μια στιγμή μονάχα τα μάτια του αγγίζουν τα δικά μου και ξέρω ότι είναι ώρα να αρχίσω να λέω ψέματα.

Είναι πιο εύκολο τώρα που ξέρω ότι μπορώ να το κάνω. Τόσο εύκολο όσο και το να διώχνω το βάρος του ορού της αλήθειας από το μυαλό μου.

«Δεν είμαι προδότρια», λέω. «Εκείνο το διάστημα πίστευα ότι ο Μάρκουσ ενεργούσε υπό τις διαταγές των Ατρόμητων και των χωρίς φατρία. Εφόσον δεν μπορούσα να λάβω μέρος στη

μάχη ως στρατιώτης, μετά χαράς μου θα βοηθούσα με κάτι άλλο».

«Γιατί δεν μπορούσες να γίνεις στρατιώτης;» Ένα έντονο φως λάμπει πίσω από τα μαλλιά της Έβελιν. Δεν μπορώ να δω το πρόσωπό της και δεν μπορώ να επικεντρωθώ πάνω σε τίποτα για περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο, προτού ο ορός της αλήθειας απειλήσει να με τραβήξει ξανά στην άβυσσό του.

«Επειδή...» Δαγκώνω τα χείλια μου σαν να προσπαθώ να εμποδίσω τις λέξεις να ξεχυθούν. Δεν ξέρω πότε έγινα τόσο καλή στο θέατρο, αλλά υποθέτω ότι δεν είναι και τόσο διαφορετικό από το να λες ψέματα, πράγμα στο οποίο είχα πάντα ένα ταλέντο. «Επειδή δεν μπορούσα να κρατήσω όπλο, εντάξει; Όχι από τη στιγμή που πυροβόλησα... εκείνον. Τον φίλο μου τον Γουίλ. Δεν μπορούσα να κρατήσω όπλο χωρίς να πανικοβληθώ.

Τα μάτια της Έβελιν μικραίνουν ακόμα πιο πολύ. Υποπτεύομαι ότι ακόμα και στα πιο ευαίσθητα κομμάτια του εαυτού της δε νιώθει οίκτο για μένα.

«Επομένως, ο Μάρκος σου είπε ότι ενεργούσε με δικές μου εντολές», λέει, «και, παρά όσα ξέρεις για τη μάλλον τεταμένη σχέση του τόσο με τους Ατρόμητους όσο και με τους χωρίς φατρία, τον πίστευες...»

«Ναι».

«Καταλαβαίνω γιατί δεν επέλεξες τους Πολυμαθείς», λέει γελώντας.

Νιώθω ένα μυρμήγκιασμα στα μάγουλα. Θα ήθελα να τη χαστουκίσω, και είμαι σίγουρη ότι θα το ήθελαν πολλοί απ' όσους βρίσκονται μέσα στο δωμάτιο, αν και δε θα τολμούσαν να το παραδεχτούν. Η Έβελιν μας κρατά όλους παγιδευμένους στην πόλη, με χωρίς φατρία ενόπλους που περιπολούν στους δρόμους να μας ελέγχουν. Ξέρει ότι όποιος κρατά τα όπλα κρατά και την εξουσία. Και τώρα που η Τζανίν Μάθιους είναι νεκρή, δεν έχει απομείνει κανείς για να τη διεκδικήσει από εκείνη.

Από τον έναν τύραννο στον άλλο. Αυτός είναι ο κόσμος που ξέρουμε τώρα.

«Γιατί δε μίλησες σε κανέναν γι' αυτό;» ρωτά.

«Δεν ήθελα να αναγκαστώ να παραδεχτώ την αδυναμία μου. Και δεν ήθελα να μάθει ο Τέσσερα ότι δούλευα με τον πατέρα του. Ήξερα ότι δε θα του άρεσε». Νιώθω νέες λέξεις να αναδύονται στον λαϊμό μου, παρακινημένες από τον ορό της αλήθειας. «Σου έφερα την αλήθεια για την πόλη μας και για τον λόγο που ζούμε σε αυτήν. Αν δε σκοπεύεις να με ευχαριστήσεις, πρέπει τουλάχιστον να κάνεις κάτι γι' αυτό, αντί να κάθεται πάνω σε αυτό το χάλι που δημιούργησες και να προσποιείσαι ότι είναι θρόνος!»

Το χλευαστικό χαμόγελο της Έβελιν παραμορφώνεται λες και μόλις γεύτηκε κάτι δυσάρεστο. Σκύβει κοντά στο πρόσωπό μου και για πρώτη φορά βλέπω πόσο μεγάλη σε ηλικία είναι· βλέπω τις ρυτίδες που πλαισιώνουν τα μάτια και το στόμα της, την αρρωστημένη χλομάδα του προσώπου της από τα τόσα χρόνια που πέρασε με ελάχιστο φαγητό. Ωστόσο, είναι όμορφη όπως ο γιος της. Η παραλίγο λιμοκτονία δεν μπόρεσε να το εξαφανίσει αυτό.

«Κάνω κάτι. Δημιουργώ έναν νέο κόσμο», λέει, και η φωνή της γίνεται ακόμα πιο σιγανή, έτσι ώστε με δυσκολία μπορώ να την ακούσω. «Ήμουν Ανιδιοτελής. Γνωρίζω την αλήθεια πολύ περισσότερο καιρό απ' όσο εσύ, Μπίατρις Πράιορ. Δεν ξέρω πώς καταφέρνεις και τη γλιτώνεις από τον ορό, αλλά σου υποσχομαι ότι δε θα έχεις θέση στον νέο κόσμο μου, και ειδικότερα όχι με τον γιο μου».

Χαμογελώ ελαφρά. Δε θα έπρεπε να το κάνω, αλλά είναι πιο δύσκολο να καταστείλω κινήσεις και εκφράσεις απ' ό,τι λέξεις, έχοντας αυτό το βάρος στις φλέβες μου. Πιστεύει ότι ο Τομπάιας της ανήκει τώρα. Δεν ξέρει την αλήθεια, ότι ανήκει στον εαυτό του.

Η Έβελιν ισιώνει ξανά το σώμα της σταυρώνοντας τα χέρια της.

«Ο ορός της αλήθειας αποκάλυψε ότι, παρόλο που μπορεί να είσαι ανόητη, δεν είσαι προδότρια. Αυτή η ανάκριση τελείωσε. Μπορείς να φύγεις».

«Και οι φίλες μου;» λέω νωθρά. «Η Κριστίνα, η Κάρα; Ούτε εκείνες έκαναν κάτι κακό».

«Θα ασχοληθούμε μαζί τους σύντομα», λέει η Έβελιν.

Σηκώνομαι όρθια, παρόλο που είμαι αδύναμη και ζαλισμένη από τον ορό. Η αίθουσα είναι γεμάτη κόσμο, ο ένας είναι στριμωγμένος κοντά στον άλλο, και για μερικά ατέλειωτα δευτερόλεπτα δεν μπορώ να βρω την έξοδο, έως ότου κάποιος με παίρνει από το μπράτσο, ένα αγόρι με ζεστό καφετί δέρμα και ένα πλατύ χαμόγελο: ο Ουράια. Με οδηγεί στην πόρτα. Αρχίζουν όλοι να συζητούν.

+ + +

Ο Ουράια με οδηγεί στον διάδρομο ως τα ασανσέρ. Οι πόρτες του ασανσέρ ανοίγουν όταν αγγίζει το κουμπί, και τον ακολουθώ μέσα, ασταθής ακόμα. Όταν κλείνουν οι πόρτες, λέω, «Λες το σημείο με το χάλι και τον θρόνο να ήταν υπερβολή;»

«Όχι. Περιμένει από σένα να είσαι θερμοκέφαλη. Και μάλιστα ίσως και να υποπτευόταν κάτι, αν δεν ήσουν».

Νιώθω λες και τα πάντα μέσα μου δονούνται από μια ενέργεια, από την προσμονή όλων όσα θα έρθουν. Είμαι ελεύθερη. Θα βρούμε έναν τρόπο να βγούμε από την πόλη. Όχι άλλη αναμονή, όχι άλλο πηγαίνελα μέσα σε κελιά, απαιτώντας απαντήσεις που δε θα πάρω από τους φρουρούς.

Οι φρουροί ωστόσο μου είπαν μερικά πράγματα σήμερα το πρωί για τη νέα τάξη πραγμάτων των χωρίς φατρία. Έχει δοθεί διαταγή στα πρώην μέλη των φατριών να μετακομίσουν πιο κοντά στο αρχηγείο της Πολυμάθειας και να ζήσουν ανάμεικτα, όχι πάνω από τέσσερα άτομα μιας συγκεκριμένης φατρίας σε κάθε κατοικία. Είμαστε υποχρεωμένοι να αναμειγνύουμε και τα ρούχα μας. Μου έδωσαν μια κίτρινη μπλούζα της Ομόνοιας και ένα μαύρο παντελόνι της Ειλικρίνειας νωρίτερα, ως αποτέλεσμα αυτού του συγκεκριμένου διατάγματος.

«Λοιπόν, πηγαίνουμε προς τα χει...» Ο Ουράια με οδηγεί

έξω από το ασανσέρ. Αυτός ο όροφος του αρχηγείου της Πολυμάθειας είναι όλος από τζάμι, ακόμα και οι τοίχοι. Το φως του ήλιου διαθλάται μέσα του και ρίχνει τμήματα από ουράνια τόξα στο πάτωμα. Καλύπτω τα μάτια μου με το χέρι μου και ακολουθώ τον Ουράια μέσα σε ένα μακρόστενο δωμάτιο με κρεβάτια στις δυο πλευρές του. Δίπλα σε κάθε κρεβάτι υπάρχει ένα γυάλινο ντουλάπι για ρούχα και βιβλία, κι ένα μικρό τραπέζι.

«Αυτός ήταν ο κοιτώνας μύησης της Πολυμάθειας», λέει ο Ουράια. «Έχω ήδη κρατήσει κρεβάτια για την Κριστίνα και την Κάρα».

Πάνω σε ένα κρεβάτι κοντά στην πόρτα είναι καθισμένα τρία κορίτσια με κόκκινες μπλούζες –κορίτσια από την Ομόνοια, μαντεύω– και στην αριστερή πλευρά του δωματίου μια μεγαλύτερη σε ηλικία γυναίκα είναι ξαπλωμένη σε ένα από τα κρεβάτια, με τα γυαλιά της να κρέμονται από το αυτί της – μια Πολυμαθής, πιθανότατα. Ξέρω ότι πρέπει να σταματήσω να τοποθετώ τους ανθρώπους σε φατρίες, όταν τους βλέπω, αλλά είναι μια παλιά συνήθεια που δύσκολα κόβεται.

Ο Ουράια προσγειώνεται σε ένα κρεβάτι στην πίσω γωνία. Εγώ κάθομαι στο διπλανό, χαρούμενη που επιτέλους είμαι ελεύθερη και ήρεμη.

«Ο Ζικ λέει ότι μερικές φορές χρειάζεται χρόνος για να επεξεργαστούν οι χωρίς φατρία τις αθώουσες, επομένως θα βγουν αργότερα», λέει ο Ουράια.

Προς στιγμήν νιώθω ανακουφισμένη που όλοι όσοι νοιάζομαι θα έχουν βγει από τη φυλακή απόψε. Αλλά μετά θυμάμαι ότι ο Κέιλεμπ είναι ακόμα εκεί, επειδή ήταν γνωστό τσιράκι της Τζανίν Μάθιους, και οι χωρίς φατρία δε θα τον αθώσουν ποτέ. Αλλά το πόσο μακριά θα φτάσουν για να καταστρέψουν το σημάδι που άφησε η Τζανίν Μάθιους σε αυτή την πόλη είναι κάτι που δεν ξέρω.

Δε με νοιάζει, σκέφτομαι. Αλλά ακόμα και τη στιγμή που το σκέφτομαι, ξέρω ότι είναι ψέμα. Εξακολουθεί να είναι αδελφός μου.

«Ωραία», λέω. «Ευχαριστώ, Ουράια».

Κουνά το κεφάλι του και το ακουμπά στον τοίχο.

«Πώς είσαι;» ρωτώ. «Θέλω να πω... η Λιν...».

Ο Ουράια ήταν φίλος της Λιν και της Μαρλίν από τότε που τους γνώρισα, και τώρα είναι και οι δύο νεκρές. Αισθάνομαι ότι μπορώ να καταλάβω – άλλωστε κι εγώ έχασα δυο φίλους, τον Αλ από την πίεση της μύησης και τον Γουίλ από την προσομοίωση της επίθεσης κι από τις δικές μου βιαστικές ενέργειες. Αλλά δε θέλω να προσποιηθώ ότι υποφέρουμε το ίδιο. Καταρχάς, ο Ουράια γνώριζε τις φίλες του καλύτερα απ' ό,τι εγώ.

«Δε θέλω να μιλήσω γι' αυτό». Ο Ουράια κουνά το κεφάλι του. «Ή να το σκεφτώ. Θέλω απλά να κινούμαι συνεχώς».

«Εντάξει. Καταλαβαίνω. Απλά... πες μου αν χρειαστείς...»

«Ναι». Μου χαμογελά και σηκώνεται. «Είσαι εντάξει εδώ, σωστά; Είπα στη μητέρα μου ότι θα την επισκεφθώ απόψε, για αυτό σε λίγο πρέπει να φύγω. Ααα... παραλίγο να ξεχάσω να σου πω, ο Τέσσερα είπε ότι θέλει να σε συναντήσει αργότερα».

Ισιώνω περισσότερο το σώμα μου. «Αλήθεια; Πότε; Πού;»

«Λίγο μετά τις δέκα. Στο Πάρκο Μιλένιουμ. Στο γρασίδι». Χαμογελά πονηρά. «Μην ενθουσιάζεσαι τόσο πολύ, θα εκραγεί το κεφάλι σου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΣΣΕΡΑ

ΤΟΜΠΑΪΑΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ κάθεται στις άκρες των πραγμάτων –στις καρέκλες, στα περβάζια, στα τραπέζια–, λες και υποπτεύεται ότι θα χρειαστεί να το βάλει στα πόδια απότομα. Αυτή τη φορά κάθεται στην άκρη του παλιού γραφείου της Τζανίν στο αρχηγείο της Πολυμάθειας, με τα δάχτυλα των ποδιών της να ισορροπούν στο πάτωμα και το θολό από τα σύννεφα φως της πόλης να λάμπει πίσω της. Είναι μια γυναίκα με μυς γεμάτους ένταση.

«Νομίζω ότι πρέπει να μιλήσουμε για την αφοσίωσή σου», λέει, αλλά δεν ακούγεται σαν να με κατηγορεί για κάτι, ακούγεται απλώς κουρασμένη. Προς στιγμήν δείχνει τόσο διαβρωμένη, που αισθάνομαι λες και μπορώ να δω μέσα της, αλλά μετά ισιώνει το σώμα της και η αίσθηση εξαφανίζεται.

«Σε τελική ανάλυση, εσύ ήσουν εκείνος που βοήθησε την Τρις και κυκλοφόρησε εκείνο το βίντεο», συνεχίζει. «Αυτό δεν το ξέρει κανείς άλλος, αλλά το ξέρω εγώ».

«Άκου». Σκύβω μπροστά για να στηρίξω τους αγκώνες μου στα γόνατά μου. «Δεν ήξερα τι υπήρχε μέσα σ' εκείνο το αρχείο. Εμπιστεύτηκα την κρίση της Τρις περισσότερο απ' όσο τη δική μου. Αυτό συνέβη όλο κι όλο».

Σκέφτηκα ότι, αν έλεγα στην Έβελιν ότι τα χάλασα με την Τρις, θα ήταν πιο εύκολο για τη μητέρα μου να με εμπιστευτεί, και είχα δίκιο – είναι πιο ζεστή, πιο ανοιχτή από τότε που είπα αυτό το ψέμα.

«Και τώρα που είδες το υλικό;» λέει η Έβελιν. «Τι σκέφτεσαι τώρα; Πιστεύεις ότι πρέπει να φύγουμε από την πόλη;»

Ξέρω τι θέλει να πω –ότι δε βλέπω κανέναν λόγο να βγούμε στον έξω κόσμο–, αλλά δεν είμαι καλός ψεύτης, γι' αυτό επιλέγω, αντίθετα, ένα μέρος της αλήθειας.

«Το φοβάμαι. Δεν είμαι σίγουρος αν είναι έξυπνο να φύγουμε από την πόλη γνωρίζοντας τους κινδύνους που μπορεί να βρισκονται εκεί έξω».

Με κοιτάζει συλλογισμένη για μια στιγμή, δαγκώνοντας το μάγουλό της εσωτερικά. Από αυτήν κόλλησα αυτή τη συνήθεια – παλιά μασούσα το δέρμα μου έως ότου άνοιγα πληγή, καθώς περιμένα να επιστρέψει ο πατέρας μου σπίτι, αβέβαιος για το ποια εκδοχή του θα συναντούσα: εκείνη που οι Ανιδιοτελείς εμπιστευόνταν και σέβονταν ή εκείνη τα χέρια της οποίας με χτυπούσαν...

Περνώ τη γλώσσα μου πάνω από τις ουλές των δαγκωμάτων και καταπίνω την ανάμνηση σαν να είναι χολή.

Κατεβαίνει από το γραφείο και πηγαίνει στο παράθυρο. «Λαμβάνω ανησυχητικές αναφορές για μια επαναστατική οργάνωση ανάμεσά μας». Σηκώνει το βλέμμα της και υψώνει το φρύδι της. «Πάντα οι άνθρωποι οργανώνονται σε ομάδες. Αυτό είναι ένα γεγονός της ύπαρξής μας. Απλά δεν περιμένα να συμβεί τόσο γρήγορα».

«Τι είδους οργάνωση;»

«Το είδος της οργάνωσης που θέλει να φύγει από την πόλη», εξηγεί. «Κυκλοφόρησαν κάτι σαν μανιφέστο σήμερα το πρωί. Ονομάζουν τους εαυτούς τους Συμμαχία». Όταν βλέπει το μπερδεμένο βλέμμα μου, προσθέτει, «Επειδή είναι *σύμμαχοι* με τον αρχικό σκοπό της πόλης μας, καταλαβαίνεις;»

«Τον αρχικό σκοπό... εννοείς αυτό που έλεγε στο βίντεο η Ίντιθ Πράιор; Ότι πρέπει να στείλουμε κόσμο έξω, όταν η πόλη θα έχει ένα μεγάλο πληθυσμό Αποκλίσεων;»

«Αυτό, ναι. Αλλά και το να ζούμε σε φατρίες. Η Συμμαχία ισχυρίζεται ότι πρέπει να ζούμε σε φατρίες επειδή ζούμε σε αυτές από την αρχή». Κουνά το κεφάλι της. «Κάποιοι άνθρωποι

πάντοτε θα φοβούνται την αλλαγή. Αλλά δεν μπορούμε να τους κάνουμε τη χάρη».

Από τη στιγμή που διαλύθηκαν οι φατρίες, εν μέρει νιώθω σαν ένας άνθρωπος που απελευθερώθηκε από μια μακροχρόνια φυλάκιση. Δε χρειάζεται να αξιολογώ το αν κάθε σκέψη μου ή η κάθε επιλογή μου ταιριάζει σε μια στενή ιδεολογία. Δε θέλω να επιστρέψουν οι φατρίες.

Όμως η Έβελιν δε μας έχει απελευθερώσει, όπως πιστεύει – απλά μας έκανε όλους άτομα χωρίς φατρία. Φοβάται αυτό που θα επιλέγαμε, αν μας δινόταν πραγματική ελευθερία. Και αυτό σημαίνει ότι, ανεξαρτήτως από την άποψή μου για τις φατρίες, νιώθω ανακούφιση που υπάρχει κάποιος, κάπου, που την αψηφά.

Υιοθετώ μια κενή έκφραση, αλλά η καρδιά μου χτυπά πιο γρήγορα από πριν. Όλον αυτόν τον καιρό έπρεπε να είμαι προσεκτικός για να κερδίσω την εύνοια της Έβελιν. Είναι εύκολο για μένα να λέω ψέματα σε όλους τους άλλους, αλλά είναι πιο δύσκολο να λέω ψέματα σ' αυτήν, στο μοναδικό άτομο που γνώριζε όλα τα μυστικά του σπιτιού μας στην Αυταπάρηση, τη βία που κρυβόταν μέσα στους τοίχους του.

«Τι θα κάνεις μ' αυτούς;» λέω.

«Θα τους θέσω υπό έλεγχο, τι άλλο;»

Η λέξη «έλεγχος» με κάνει να ισιώσω απότομα το σώμα μου και να το κάνω εξίσου άκαμπτο με την καρέκλα από κάτω μου. Σ' αυτή την πόλη «έλεγχος» σημαίνει βελόνες και ορούς και να βλέπεις χωρίς να βλέπεις στ' αλήθεια· σημαίνει προσομοιώσεις, όπως εκείνη που παραλίγο να με κάνει να σκοτώσω την Τρις ή εκείνη που μετέτρεψε τους Ατρόμητους σε στρατό.

«Με προσομοιώσεις;» λέω αργά.

Συνοφρονώνεται. «Όχι βέβαια! Δεν είμαι η Τζανίν Μάθιους!»

Το ξέσπασμα θυμού της με εξοργίζει. Λέω, «Μην ξεχνάς ότι ελάχιστα σε γνωρίζω, Έβελιν».

Μορφάζει σ' αυτή την υπενθύμιση. «Τότε επέτρεψέ μου να σου πω ότι δε θα καταφύγω ποτέ σε προσομοιώσεις για να πετύχω αυτό που θέλω. Ο θάνατος θα ήταν καλύτερος».

Και είναι πράγματι πιθανό να χρησιμοποιήσει τον θάνατο – το σίγουρο είναι ότι, αν σκότωνε ανθρώπους, θα κατάφερνε να τους κρατήσει σιωπηλούς, θα κατέπνιγε την επανάστασή τους προτού ξεκινήσει. Όποιοι κι αν είναι οι Σύμμαχοι, πρέπει να ειδοποιηθούν – και γρήγορα.

«Μπορώ να ανακαλύψω ποιοι είναι», λέω.

«Είμαι σίγουρη ότι μπορείς. Για ποιον άλλο λόγο λες να σου μίλησα γι' αυτούς;»

Υπάρχουν πολλοί λόγοι για τους οποίους θα μου το έλεγε. Για να με δοκιμάσει. Για να με ψαρέψει. Για να μου δώσει ψεύτικες πληροφορίες. Ξέρω τι είναι η μητέρα μου – είναι ένας άνθρωπος που πιστεύει ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, όπως ακριβώς ο έκανε ο πατέρας μου, μερικές φορές όπως κάνω κι εγώ.

«Εντάξει, λοιπόν. Θα τους βρω».

Σηκώνομαι και τα δάχτυλά της, εύθραυστα σαν κλαδιά, κλείνουν γύρω από το μπράτσο μου. «Σ' ευχαριστώ».

Πιέζω τον εαυτό μου να την κοιτάξει. Τα μάτια της βρίσκονται κοντά πάνω από τη μύτη της, η οποία είναι γαμψή στην άκρη όπως η δική μου. Το δέρμα της είναι πιο σκούρο από το δικό μου. Προς στιγμινή τη βλέπω με το γκριζο χρώμα της Αυταπάρανησης, τα πυκνά μαλλιά της πιασμένα πίσω με μια ντουζίνα τσιμπιδάκια, να κάθεται απέναντί μου στο τραπέζι του δείπνου. Τη βλέπω γονατισμένη μπροστά μου, να τακτοποιεί τα στραβοκουμπωμένα κουμπιά του πουκαμίσου μου προτού πάω στο σχολείο, και να στέκεται στο παράθυρο, κοιτάζοντας στον δρόμο και περιμένοντας να δει το αυτοκίνητο του πατέρα μου, με τα χέρια της σταυρωμένα –οχι σφιχτά– και τις ηλιοκαμένες αρθρώσεις της λευκές από την ένταση. Τότε μας ένωνε ο φόβος μας· τώρα που δε φοβάται πια, ένα μέρος τους εαυτού μου θέλει να δει πώς θα ήταν να μας ενώνει η δύναμη.

Νιώθω έναν πόνο, σαν να πρόδωσα τη γυναίκα που κάποτε ήταν ο μόνος μου σύμμαχος, και γυρίζω να φύγω προτού προλάβω να τα πάρω όλα πίσω και της ζητήσω συγγνώμη.

Βγαίνω από το αρχηγείο της Πολυμάθειας και συναντώ ένα

πλήθος ανθρώπων, με τα μάτια μου μπερδεμένα, ψάχνοντας αυτόματα για τα χρώματα των φατριών, παρόλο που δεν έχει απομείνει πλέον καμία. Φορώ μια γκρι μπλούζα, ένα μπλου τζιν, μαύρα παπούτσια – καινούργια ρούχα, από κάτω τους όμως τα τατουάζ της Γενναιότητας. Είναι αδύνατον να σβήσω τις επιλογές μου. Ειδικά αυτές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΝΤΕ

ΤΡΙΣ

ΡΥΘΜΙΖΩ ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ ΤΟΥ ρολογιού που έχω στο χέρι μου για τις δέκα και κοιμάμαι αμέσως, χωρίς να προλάβω καν να πάρω μια άνετη θέση. Μερικές ώρες αργότερα δε με ξυπνά το ηλεκτρονικό χτύπημά του, αλλά οι εκνευρισμένες φωνές κάποιου μέσα στο δωμάτιο. Κλείνω το ξυπνητήρι, περνώ τα δάχτυλά μου μέσα από τα μαλλιά μου και κατευθύνομαι σχεδόν τρέχοντας σε ένα από τα κλιμακοστάσια κινδύνου. Η έξοδος στο κάτω μέρος θα με βγάλει στο δρομάκι, όπου πιθανότατα δε θα με σταματήσει κανείς.

Όταν βγαίνω, ο δροσερός αέρας με ξυπνά. Τραβώ τα μανίκια μου ως κάτω απ' τα δάχτυλά μου για να τα κρατήσω ζεστά. Το καλοκαίρι επιτέλους πλησιάζει. Υπάρχουν μερικά άτομα που τριγυρίζουν στην είσοδο του αρχηγείου της Πολυμάθειας, αλλά κανένα τους δε με προσέχει να διασχίζω στα μουλωχτά τη Λεωφόρο Μίσιγκαν. Υπάρχουν κάποια πλεονεκτήματα στο να είσαι μικρόσωμος.

Βλέπω τον Τομπάιαν να στέκεται στη μέση του γκαζόν, φορώντας ανάμεικτα χρώματα φατριών – ένα γκριζο μπλουζάκι, μπλου τζιν και ένα μαύρο φούτερ με κουκούλα, χρώματα που αντιπροσωπεύουν όλες τις φατρίες στις οποίες είχα κλίση, σύμφωνα με το τεστ.

Στα πόδια του βρίσκεται ακουμπισμένο ένα σακίδιο.

«Πώς τα πήγα;» λέω, όταν βρίσκομαι αρκετά κοντά για να με ακούσει.

«Πολύ καλά», μου απαντά. «Η Έβελιν εξακολουθεί να σε

μισεί, αλλά η Κριστίνα και η Κάρα αφέθησαν ελεύθερες χωρίς ανάκριση».

«Ωραία». Χαμογελώ.

Πιάνει με τα δάχτυλά του το μπροστινό μέρος της μπλούζας μου, πάνω ακριβώς από το στομάχι μου, και με τραβά προς το μέρος του φιλώντας με απαλά.

«Έλα», λέει, καθώς αποτραβιέται. «Έχω ένα σχέδιο γι' αυτό το απόγευμα».

«Αλήθεια;»

«Ναι, συνειδητοποίησα ότι δεν έχουμε βγει ποτέ πραγματικό ραντεβού οι δυο μας».

«Το χάος και η καταστροφή έχουν όντως την τάση να στερούν τη δυνατότητα για ραντεβού».

«Θα ήθελα να βιώσω αυτό το φαινόμενο που λέγεται “ραντεβού”». Περπατά προς τα πίσω, με κατεύθυνση την τεράστια μεταλλική κατασκευή στην άλλη άκρη του γκαζόν, κι εγώ τον ακολουθώ. «Πριν από σένα πήγαινα μόνο σε ομαδικά ραντεβού και συνήθως ήταν καταστροφή. Κατέληγαν πάντα με τον Ζικ να φιλιέται με όποιο κορίτσι είχε βάλει στο μάτι και μ' εμένα να κάθονται σε μια αμήχανη σιωπή με κάποιο κορίτσι που είχα προσβάλει νωρίτερα χωρίς να το θέλω».

«Η αλήθεια είναι ότι δεν είσαι και πολύ ευγενικός», λέω χαμογελώντας.

«Κοίτα ποιος μιλάει».

«Έι, θα μπορούσα να γίνω ευγενική, αν προσπαθούσα».

«Χμμ». Χτυπά το πιγούνι του με το δάχτυλό του. «Πες κάτι ευγενικό τότε».

«Είσαι πολύ όμορφος».

Χαμογελά, με τα δόντια του να μοιάζουν με αστραπή μέσα στο σκοτάδι. «Τελικά, μου αρέσει η ευγένεια».

Φτάνουμε στην άκρη του γκαζόν. Η μεταλλική κατασκευή είναι πιο μεγάλη και πιο παράξενη από κοντά απ' ό,τι ήταν από μακριά. Στην πραγματικότητα είναι μια σκηνή κι από πάνω της υπάρχουν τεράστιες μεταλλικές πλάκες που καμπυλώνουν προς

κάθε κατεύθυνση, σαν ένα κονσερβοκούτι που έχει εκραγεί. Περιπατάμε γύρω από τις πλάκες στη δεξιά πλευρά, ως το πίσω μέρος της σκηνής, οι οποίες υψώνονται σε γωνία από το έδαφος. Εκεί, μεταλλικές δοκοί στηρίζουν τις πλάκες από πίσω. Ο Τομπάις περνά το σακίδιο του στους ώμους του και αρπάζει μία από τις δοκούς. Αναρρίχηση.

«Κάτι μου θυμίζει αυτό», λέω. Ένα από τα πρώτα πράγματα που κάναμε μαζί ήταν να σκαρφαλώσουμε στη ρόδα του λούνα παρκ, αλλά εκείνη τη φορά εγώ μας παρότρυνα να σκαρφαλώσουμε πιο ψηλά κι όχι εκείνος.

Σηκώνω τα μανίκια μου και τον ακολουθώ. Ο ώμος μου εξακολουθεί να πονά από τη σφαίρα, αλλά το τραύμα έχει σχεδόν επουλωθεί. Ωστόσο, στηρίζω το περισσότερο βάρος μου στο αριστερό χέρι και προσπαθώ να σπρώχνω με τα πόδια μου όποτε είναι δυνατόν. Κοιτάζω προς τα κάτω το κουβάρι από ράβδους και πιο κάτω από αυτές το έδαφος και γελάω.

Ο Τομπάις σκαρφαλώνει σε ένα σημείο όπου δύο μεταλλικές πλάκες συναντώνται σε ένα V, αφήνοντας αρκετό χώρο για να καθίσουν δυο άτομα. Χώνεται προς τα πίσω, σφηνώνοντας το σώμα του ανάμεσα στις δυο πλάκες, και πιάνει τη μέση μου για να με βοηθήσει όταν φτάνω αρκετά κοντά. Στην πραγματικότητα δε χρειάζομαι τη βοήθεια, αλλά δεν το λέω – απολαμβάνω πάρα πολύ την αίσθηση των χεριών του πάνω μου.

Βγάζει μια κουβέρτα από το σακίδιο του, μας σκεπάζει με αυτή και μετά εμφανίζει δυο πλαστικά ποτήρια.

«Θα ήθελες καθαρό μυαλό ή ζαλισμένο;» λέει, κοιτάζοντας μέσα στο σακίδιο.

«Εεε...» Γέρονω το κεφάλι μου στο πλάι. «Καθαρό. Νομίζω ότι έχουμε να συζητήσουμε κάποια πράγματα, σωστά;»

«Εντάξει».

Βγάζει ένα μικρό μπουκάλι με ένα διάφανο υγρό με φυσαλίδες και, καθώς ανοίγει με ένα στρίψιμο το καπάκι, λέει, «Το έκλεψα από τις κουζίνες της Πολυμάθειας. Απ' ό,τι λένε είναι πολύ νόστιμο».

Βάζει από λίγο σε κάθε ποτήρι και πίνω μια γουλιά. Ό,τι κι αν είναι, είναι γλυκό σαν σιρόπι, έχει τη γεύση λεμονιού και με κάνει να ζαρώσω λίγο. Η δεύτερη γουλιά είναι καλύτερη.

«Να συζητήσουμε κάποια πράγματα», λέει.

«Σωστά».

«Λοιπόν...» Ο Τομπάις κοιτάζει το ποτήρι του συνοφρωμένος. «Εντάξει, καταλαβαίνω γιατί συνεργάστηκες με τον Μάρκους και γιατί αισθάνθηκες ότι δεν μπορούσες να μου το πεις. Αλλά...»

«Αλλά είσαι θυμωμένος», τον διακόπτω. «Επειδή σου είπα ψέματα. Σε πολλές περιπτώσεις».

Κουνά το κεφάλι του χωρίς να με κοιτάζει. «Δεν είναι καν το θέμα με τον Μάρκους. Είναι κάτι πολύ πιο παλιό απ' αυτό. Δεν ξέρω αν μπορείς να καταλάβεις πώς ήταν να ξυπνώ μόνος και να ξέρω ότι έχεις φύγει» —έχεις πάει να πεθάνεις, υποπτεύομαι ότι θέλει να πει, αλλά δεν μπορεί να προφέρει καν τις λέξεις— «για το αρχηγείο της Πολυμάθειας».

«Όχι, μάλλον δεν μπορώ». Πίνω άλλη μια γουλιά, στριφογυρίζοντας το γλυκερό ρόφημα μέσα στο στόμα μου προτού το καταπιώ. «Άκου, εγώ... παλιά σκεφτόμουν την περίπτωση να θυσιάσω τη ζωή μου για διάφορα πράγματα, αλλά δεν καταλάβινα τι πραγματικά σημαίνει να θυσιάζεις τη ζωή σου, μέχρι που έφτασε η στιγμή να κινδυνέψω να τη χάσω».

Σηκώνω το βλέμμα μου, τον κοιτάζω, και επιτέλους με κοιτάζει κι αυτός.

«Τώρα ξέρω», λέω. «Ξέρω ότι θέλω να ζήσω. Ξέρω ότι θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σου. Αλλά... αλλά δεν μπορώ να το κάνω αυτό, δε θα το κάνω, αν δε με εμπιστεύεσαι ή αν μου μιλάς με εκείνον τον συγκαταβατικό τρόπο που χρησιμοποιείς μερικές φορές...»

«Συγκαταβατικό;» λέει. «Έκανες γελοία, επικίνδυνα πράγματα...»

«Ναι. Και πραγματικά πιστεύεις ότι βοηθούσε να μου μιλάς λες και ήμουν κανένα άμυαλο παιδί;»

«Τι άλλο να έκανα; Δεν ήθελες να σκεφτείς λογικά!»

«Ίσως αυτό που χρειαζόμουν να μην ήταν η λογική!» Γέρω μπροστά, καθώς δεν μπορώ να προσποιούμαι άλλο ότι είμαι χαλαρή. «Ένωθα λες και η ενοχή με έτρωγε ζωντανή κι αυτό που χρειαζόμουν ήταν η υπομονή σου και η καλοσύνη σου και όχι οι φωνές σου. Α, και το ότι συνεχώς μου έκρυβες τα σχέδιά σου, λες και δε θα μπορούσα να χειριστώ...»

«Δεν ήθελα να σου φορτώσω κι άλλο βάρος».

«Πιστεύεις ότι είμαι δυνατός άνθρωπος ή όχι;» λέω και τον κοιτάζω βλοσυρά. «Πιστεύεις ότι μπορώ να αντέξω τις κατσάδες, αλλά όχι ότι μπορώ να αντιμετωπίσω κάτι πιο σοβαρό; Πώς να το εξηγήσω αλλιώς;»

«Φυσικά και πιστεύω ότι είσαι δυνατός άνθρωπος». Κουνά το κεφάλι του. «Απλά... δεν έχω συνηθίσει να μιλάω στους άλλους. Έχω συνηθίσει να χειρίζομαι τα πράγματα μόνος μου».

«Είμαι αξιόπιστη», του λέω. «Μπορείς να με εμπιστευτείς. Και μπορείς να αφήσεις εμένα να κρίνω τι μπορώ να χειριστώ και τι όχι».

«Εντάξει», λέει νεύοντας. «Αλλά όχι άλλα ψέματα. Ποτέ».

«Εντάξει».

Νιώθω άκαμπτη και στριμωγμένη, λες και το σώμα μου πιέστηκε να χωρέσει σε έναν πολύ μικρό χώρο. Αλλά δε θέλω να τελειώσει έτσι η συζήτηση, γι' αυτό παίρνω το χέρι του.

«Λυπάμαι που σου είπα ψέματα», λέω. «Πράγματι λυπάμαι».

«Λοιπόν... Δεν ήθελα να σε κάνω να νιώσεις ότι δε σε σέβομαι».

Μένουμε έτσι για λίγο, με τα χέρια μας πιασμένα. Ακουμπώ την πλάτη μου πάνω στη μεταλλική πλάκα. Από πάνω μου ο ουρανός είναι κενός και σκοτεινός, και το φεγγάρι κρύβεται πίσω από σύννεφα. Βρίσκω ένα αστέρι μπροστά μας, καθώς τα σύννεφα μετακινούνται, αλλά φαίνεται να είναι το μόνο. Όταν γέρω το κεφάλι μου προς τα πίσω όμως, μπορώ να δω τη γραμμή των κτιρίων κατά μήκος της Λεωφόρου Μίσιγκαν σαν μια σειρά από φρουρούς που μας προσέχουν.

Μένω σιωπηλή έως ότου εκείνη η άκαμπτη αίσθηση πίεσης φεύγει. Στη θέση της τώρα νιώθω ανακούφιση. Συνήθως δεν είναι τόσο εύκολο για μένα να ξεπερνάω τον θυμό, αλλά οι τελευταίες εβδομάδες ήταν παράξενες και για τους δυο μας και χαίρομαι που αφήνω τα συναισθήματα από τα οποία είχα γαντζωθεί, τον θυμό και τον φόβο ότι με μισεί και την ενοχή επειδή συνεργάστηκα με τον πατέρα του πίσω από την πλάτη του.

«Αυτό το πράγμα είναι λίγο αηδιαστικό», λέει, στραγγίζοντας το ποτήρι του και αφήνοντάς το κάτω.

«Ναι, είναι», λέω, κοιτάζοντας όσο έχει απομείνει στο δικό μου. Το πίνω με μια γουλιά μορφάζοντας, καθώς οι φυσαλίδες καίνε τον λαιμό μου. «Δεν ξέρω γιατί καυχούνται συνέχεια οι Πολυμαθείς. Το κέικ της Γενναιότητας είναι πολύ καλύτερο».

«Αναρωτιέμαι ποιο θα ήταν το γλυκό της Αυταπάραησης, αν είχαν».

«Μπαγιάτικο ψωμί».

Γελάει. «Σκέτη βρόμη».

«Γάλα».

«Μερικές φορές νομίζω ότι ενστερνίζομαι όλα όσα μας δίδαξαν», μου λέει. «Αλλά προφανώς όχι, αφού κάθομαι εδώ και κρατώ το χέρι σου τώρα χωρίς να σ' έχω παντρευτεί πρώτα».

«Τι διδάσκουν οι Ατρόμητοι... γι' αυτό;» λέω, κοιτώντας τα χέρια μας.

«Τι διδάσκουν οι Ατρόμητοι... χιμ». Χαμογελά πονηρά. «Κάνε ό,τι θέλεις αλλά χρησιμοποίησε προφύλαξη· αυτό είναι που διδάσκουν».

Σηκώνω τα φρύδια μου. Ξαφνικά νιώθω το πρόσωπό μου ζεστό.

«Νομίζω ότι θα ήθελα να βρω μόνος μου μια μέση οδό», λέει. «Να βρω εκείνο το μέρος ανάμεσα σ' αυτό που θέλω και σ' αυτό που θεωρώ σοφό».

«Μια χαρά ακούγεται αυτό». Κάνω μια παύση. «Αλλά τι θέλεις;»

Νομίζω ότι ξέρω την απάντηση, αλλά θέλω να τον ακούσω να το λέει.

«Χμμ». Χαμογελά και γέρνει μπροστά, πάνω στα γόνατά του. Στηριζεί τα χέρια του στη μεταλλική πλάκα, σκύβει και με φιλά αργά στο στόμα, κάτω από το σαγόνι μου, πάνω ακριβώς από την κλειδα μου. Μένω ακίνητη, καθώς φοβάμαι να κάνω την παραμικρή κίνηση, μήπως είναι ανόητη ή δεν του αρέσει. Αλλά μετά νιώθω σαν άγαλμα, λες και δεν είμαι καθόλου παρούσα, κι έτσι αγγίζω τη μέση του διαστακτικά.

Μετά τα χείλη του βρίσκονται ξανά πάνω στα δικά μου· τραβά τα χέρια μου κάτω από την μπλούζα του για να αγγίξω το γυμνό του δέρμα. Ζωντανεύω, πιέζοντας το σώμα μου πιο κοντά στο δικό του, με τα χέρια μου να ανεβαίνουν σιγά-σιγά στην πλάτη του και να γλιστρούν πάνω στους ώμους του. Οι ανάσες του βγαίνουν πιο γρήγορα, το ίδιο και οι δικές μου, και γεύομαι το λεμόνι και το σιρόπι του ροφήματος που μόλις ήπιαμε, και μυρίζω τον άνεμο στο δέρμα του και το μόνο που θέλω είναι κι άλλο... κι άλλο.

Σπρώχνω την μπλούζα του προς τα πάνω. Μέχρι πριν από ένα λεπτό κρύωνα, αλλά δε νομίζω ότι τώρα κρυώνει κάποιος από τους δυο μας. Το μπράτσο του τυλίγεται γύρω από τη μέση μου, δυνατό και σίγουρο, και το ελεύθερο χέρι του μεπερδεύεται μέσα στα μαλλιά μου κι εγώ επιβραδύνω τις κινήσεις μου, για να το γευτώ – την απαλότητα του δέρματός του, σηματοδεδειμένο όπως είναι από πάνω ως κάτω με μαύρο μελάνι, και την επιμονή του φιλιού του, και τον δροσερό αέρα που τυλίγει και τους δυο μας.

Χαλαρώνω και δεν αισθάνομαι πια ως Απόκλιση που αψηφά ορούς και ηγέτες κυβερνήσεων· νιώθω πιο απαλή, πιο ελαφριά και ότι δεν είναι κακό να γελάσω λίγο, καθώς τα ακροδάχτυλά του περνούν ξυστά πάνω από τους γοφούς μου και τη μέση μου, ή να αναστενάξω στ' αυτή του όταν με τραβά πάνω του, θάβοντας το πρόσωπό του στο πλάι του λαιμού μου για να μπορέσει να με φιλήσει εκεί. Νιώθω ο εαυτός μου, δυνατή και ταυτόχρονα αδύναμη – ότι μου επιτρέπεται, έστω και για λίγο, να είμαι και τα δύο.

Δεν ξέρω πόση ώρα περνά έως ότου νιώθουμε να κρυώνουμε ξανά και σκεπαζόμαστε με την κουβέρτα μαζί.

«Γίνεται όλο και πιο δύσκολο να φέρομαι συνετά», λέει γελώντας στ' αυτί μου.

Του χαμογελώ. «Νομίζω ότι έτσι πρέπει να είναι κανονικά».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΞΙ

ΤΟΜΠΑΪΑΣ

ΚΑΤΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ.

Το νιώθω καθώς προχωρώ στην ουρά της καφετέριας με τον δίσκο μου και το βλέπω στα μαζεμένα κεφάλια μιας ομάδας ατόμων χωρίς φατρία, καθώς σκύβουν πάνω από το κουάκερ τους. Ό,τι κι αν είναι αυτό που πρόκειται να συμβεί, θα συμβεί σύντομα.

Χθες, όταν έφυγα από το γραφείο της Έβελιν, παρέμεινα στον διάδρομο για να κρυφακούσω την επόμενη συνάντησή της. Προτού κλείσει την πόρτα, την άκουσα να λέει κάτι για μια διαμαρτυρία. Η ερώτηση που στριφογυρίζει στο πίσω μέρος του μυαλού μου είναι: γιατί δε μου το είπε;

Δεν πρέπει να με εμπιστεύεται. Αυτό σημαίνει ότι δεν κάνω και τόσο καλή δουλειά ως το δήθεν δεξί της χέρι όσο πιστεύω.

Κάθομαι να φάω το ίδιο πρωινό με όλους τους άλλους: ένα μπολ κουάκερ πασπαλισμένο με λίγη μαύρη ζάχαρη, και μια κούπα καφέ. Παρακολουθώ την ομάδα των χωρίς φατρία, καθώς τρώω μηχανικά. Μία από αυτούς –ένα κορίτσι περίπου δεκατεσσάρων ετών– στρέφει συνεχώς τα μάτια της στο ρολόι.

Βρίσκομαι σχεδόν στα μισά του μπολ όταν ακούω τις φωνές. Το νευρικό κορίτσι τινάζεται από τη θέση του λες και χτυπήθηκε από ηλεκτροφόρο καλώδιο, και αρχίζουν να κατευθύνονται όλοι προς την πόρτα. Βρίσκομαι ακριβώς πίσω τους, παραμερίζοντας τους αργοκίνητους στο ισόγειο του αρχηγείου της Πολυμάθειας, όπου το πορτρέτο της Τζανίν Μάθιους κείται ακόμα κομματιασμένο στο πάτωμα.

Μια ομάδα ατόμων χωρίς φατρία έχει ήδη συγκεντρωθεί έξω, στη μέση της Λεωφόρου Μίσιγκαν. Ωχρά σύννεφα καλύπτουν τον ήλιο, κάνοντας το φως να δείχνει θολό και μουντό. Ακούω κάποιον να φωνάζει «Θάνατος στις φατρίες!» και κάποιοι άλλοι επαναλαμβάνουν τη φράση, μετατρέποντάς τη σε ψαλμό, έως ότου γεμίζει τ' αυτιά μου, *Θάνατος στις φατρίες, θάνατος στις φατρίες*. Βλέπω τις γροθιές τους στον αέρα – θυμίζουν συνεπαρμένους Ατρόμητους, αλλά χωρίς τη χαρά της συγκεκριμένης φατρίας. Τα πρόσωπά τους είναι παραμορφωμένα από οργή.

Φτάνω σπρώχνοντας στη μέση της ομάδας και τότε βλέπω γύρω από τι έχουν μαζευτεί όλοι: τα τεράστια, σε μέγεθος ανθρώπου, μπολ των φατριών από την Τελετή Επιλογής είναι γυρισμένα στο πλάι και τα περιεχόμενά τους χύνονται στον δρόμο, κάρβουνα και γυαλί και πέτρα και χώμα και νερό αναμειγνύονται όλα μαζί.

Θυμάμαι όταν χάραξα την παλάμη μου για να προσθέσω το αίμα μου στα κάρβουνα, η πρώτη μου πράξη απείθειας απέναντι στον πατέρα μου. Θυμάμαι το κύμα δύναμης μέσα μου και την πλημμύρα της ανακούφισης. Απόδραση. Αυτά τα μπολ ήταν η απόδρασή μου.

Ο Έντουαρντ στέκεται ανάμεσά τους, έχοντας μετατρέψει τα θραύσματα γυαλιού σε σκόνη πατώντας τα με τη φτέρνα του, ενώ κρατά μια βαριοπούλα ψηλά πάνω από το κεφάλι του. Την κατεβάξει σε ένα από τα αναποδογυρισμένα μπολ, προκαλώντας μια ρωγμή στο μέταλλο. Σκόνη από κάρβουνο σηκώνεται στον αέρα.

Πρέπει να με συγκρατήσω και να μην τρέξω καταπάνω του. Δεν μπορεί να το καταστρέψει, όχι αυτό το μπολ, όχι την Τελετή Επιλογής, όχι το σύμβολο του θριάμβου μου. Αυτά τα πράγματα δεν πρέπει να καταστραφούν.

Το πλήθος μεγαλώνει – όχι μόνο με χωρίς φατρία άτομα που φορούν μαύρα περιβραχιόνια με λευκούς άδειους κύκλους, αλλά και με άτομα από κάθε πρώην φατρία, με τα μπράτσα τους γυμνά. Ένας Πολυμαθής –η φατρία του οποίου είναι ακόμα προφανής από τη φροντισμένη χωρίστρα του– απελευθερώνεται

από το πλήθος τη στιγμή που ο Έντουαρντ σηκώνει ξανά τη βαριοπούλα για άλλο ένα χτύπημα. Τυλίγει τα μαλακά, μουντζουρωμένα με μελάνι χέρια του γύρω από τη λαβή, πάνω από τα χέρια του Έντουαρντ, και αρχίζουν να σπρώχνονται, με τα δόντια σφιγμένα.

Βλέπω ένα ξανθό κεφάλι μέσα στο πλήθος – η Τρις, που φορά μια φαρδιά μπλε μπλούζα χωρίς μανίκια, ενώ στους ώμους της φαίνονται οι άκρες των τατουάζ της φατριάς. Προσπαθεί να τρέξει προς τον Έντουαρντ και τον Πολυμαθή, αλλά η Κριστίνα τη σταματά και με τα δυο της χέρια.

Το πρόσωπο του Πολυμαθούς μπλαβίζει. Ο Έντουαρντ είναι πιο ψηλός και πιο δυνατός από εκείνον. Δεν έχει καμία πιθανότητα: είναι ανόητος ακόμα και που προσπάθησε. Ο Έντουαρντ τραβά τη λαβή της βαριοπούλας από τα χέρια του Πολυμαθούς και την κατεβάζει ξανά με δύναμη. Αλλά έχει χάσει την ισορροπία του, ζαλισμένος από την οργή, η βαριοπούλα χτυπά τον Πολυμαθή στον ώμο με ασύλληπτη δύναμη και το μέταλλο σπάει το κόκαλο.

Για μια στιγμή το μόνο που ακούω είναι οι κραυγές του Πολυμαθούς. Είναι λες και όλοι παίζουν μια ανάσα.

Μετά το πλήθος εκρήγνυται σε μια φρενίτιδα και όλοι τρέχουν προς τα μπολ, προς τον Έντουαρντ, προς τον Πολυμαθή. Συγκρούονται μεταξύ τους και μετά μ' εμένα, ενώ ώμοι και αγκώνες και κεφάλια με χτυπούν ξανά και ξανά.

Δεν ξέρω προς τα πού να τρέξω: προς τον Πολυμαθή, προς τον Έντουαρντ, προς την Τρις; Δεν μπορώ να σκεφτώ· δεν μπορώ να ανασάνω. Το πλήθος με παρασύρει προς τον Έντουαρντ και αρπάζω το μπράτσο του.

«Αφησέ το!» φωνάζω για να ακουστώ πάνω από τον θόρυβο. Το μάτι που του έχει απομείνει καρφώνεται πάνω μου· γυμνώνει τα δόντια του, προσπαθώντας να ξεφύγει.

Σηκώνω το γόνατό μου και τον χτυπώ στο πλευρό. Παραπατάει προς τα πίσω, χαλαρώνοντας το χέρι που κρατά τη βαριοπούλα. Την πιάνω και κατευθύνομαι προς την Τρις.

Βρίσκεται κάπου μπροστά μου και παλεύει να φτάσει τον Πολυμαθή. Παρακολουθώ την ώρα που ο αγκώνας μιας γυναίκας τη χτυπά στο μάγουλο, κάνοντάς την να τρεκλίσει προς τα πίσω. Η Κριστίνα σπρώχνει τη γυναίκα μακριά.

Μετά ακούγεται ένας πυροβολισμός. Δύο πυροβολισμοί. Τρεις.

Το πλήθος διαλύεται, καθώς όλοι τρέχουν τρομαγμένοι από την απειλή των σφαιρών, και προσπαθώ να δω ποιος πυροβολήθηκε, αν όντως πυροβολήθηκε κάποιος, όμως η ορμή των σωμαμάτων που τρέχουν είναι υπερβολικά έντονη. Δεν μπορώ να δω σχεδόν τίποτα.

Η Τρις και η Κριστίνα στέκονται δίπλα στον Πολυμαθή με τον τσακισμένο ώμο. Το πρόσωπό του είναι ματωμένο και τα ρούχα του βρόμικα από την πάλη. Τα χτενισμένα μαλλιά του, χαρακτηριστικά της Πολυμάθειας, είναι ανακατεμένα. Δεν κινείται.

Μερικά μέτρα μακριά του ο Έντουαρντ κείται σε μια λίμνη από το ίδιο του το αίμα. Η σφαίρα τον χτύπησε στο στομάχι. Υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι στο έδαφος, άνθρωποι που δεν αναγνωρίζω, άνθρωποι που ποδοπατήθηκαν ή πυροβολήθηκαν. Υποπτεύομαι ότι οι σφαίρες προορίζονταν για τον Έντουαρντ και μόνο γι' αυτόν – οι άλλοι ήταν απλά παράπλευρες απώλειες.

Κοιτάζω γύρω μου με μανία, αλλά δε βλέπω τον σκοπευτή. Όποιος κι αν ήταν, φαίνεται ότι χάθηκε μέσα στο πλήθος.

Ρίχνω τη βαριοπούλα δίπλα στο στραπατσαρισμένο μπολ και γονατίζω κοντά στον Έντουαρντ, ενώ οι πέτρες της Αυταπάρανης τρυπούν τα γόνατά μου. Το ένα και μοναδικό μάτι του κινείται πέρα δώθε κάτω από το βλέφαρό του – είναι ζωντανός, προς το παρόν.

«Πρέπει να τον πάμε στο νοσοκομείο», λέω σε όποιον ακούει. Έχουν φύγει σχεδόν όλοι.

Κοιτάζω την Τρις και τον Πολυμαθή, που δεν έχει κουνήσει. «Είναι...»

Τα δάχτυλά της βρίσκονται πάνω στον λαιμό του, ψάχνοντας τον σφυγμό του, και τα μάτια της είναι ορθάνοιχτα και κενά. Κου-

νά το κεφάλι της. Όχι, δεν είναι ζωντανός. Δεν περίμενα να είναι.

Κλείνω τα μάτια μου. Τα μπολ των φατριών έχουν αποτυπωθεί στα βλέφαρά μου, γυρισμένα στα πλάι, με τα περιεχόμενά τους να είναι χυμένα στον δρόμο. Τα σύμβολα του παλιού τρόπου ζωής μας καταστράφηκαν – ένας άνθρωπος είναι νεκρός, άλλοι τραυματίστηκαν... γιατί;

Για το τίποτα. Για το κενό, στενόμυαλο όραμα της Έβελιν: μια πόλη στην οποία οι φατρίες θα εξαλειφθούν από τη ζωή των ανθρώπων παρά τη θέλησή τους.

Εκείνη ήθελε να έχουμε περισσότερες από πέντε επιλογές. Και τώρα δεν έχουμε καμία.

Τότε σιγουρεύομαι ότι δεν μπορώ να γίνω σύμμαχός της και ότι δε θα μπορούσα ποτέ.

«Πρέπει να φύγουμε», λέει η Τρις, και ξέρω ότι δεν εννοεί να φύγουμε από τη Λεωφόρο Μίσιγκαν ή να μεταφέρουμε τον Έντουαρντ στο νοσοκομείο. Μιλά για την πόλη.

«Πρέπει να φύγουμε», επαναλαμβάνω.

+ + +

Το αυτοσχέδιο νοσοκομείο στο αρχηγείο της Πολυμάθειας μυρίζει χημικά, τα οποία νιώθω σχεδόν να γδέρνουν τη μύτη μου. Κλείνω τα μάτια μου καθώς περιμένω την Έβελιν.

Είμαι τόσο θυμωμένος, που δε θέλω καν να καθίσω εδώ, θέλω απλά να μαζέψω τα πράγματά μου και να φύγω. Εκείνη θα πρέπει να σχεδιάσει την επίδειξη που μόλις ζήσαμε· διαφορετικά δε θα γνώριζε γι' αυτήν από την προηγούμενη μέρα· και θα πρέπει να ήξερε επίσης ότι θα ξέφευγε από τον έλεγχο, με τόση ένταση που υπάρχει στην ατμόσφαιρα. Κι όμως το έκανε. Ήταν πιο σημαντικό για εκείνη να κάνει μια μεγάλη δήλωση για τις φατρίες απ' ό,τι η ασφάλεια ή η πιθανή απώλεια ζωών. Δεν ξέρω γιατί με εκπλήσσει αυτό.

Ακούω τις πόρτες του ασανσέρ να ανοίγουν και τη φωνή της, «Τομπάιας!»

Τρέχει προς το μέρος μου κι αρπάζει τα χέρια μου, τα οποία κολλάνε από το αίμα. Τα σκούρα μάτια της είναι γουρλωμένα από τον φόβο καθώς λέει, «Τραυματίστηκες;»

Ανησυχεί για μένα. Η σκέψη μοιάζει με ένα μικρό τσίμπημα ξεστασιάς μέσα μου – θα πρέπει να με αγαπάει, ν' ανησυχεί για μένα. Θα πρέπει να είναι ακόμα ικανή να αγαπήσει.

«Το αίμα είναι του Έντουαρντ. Βοήθησα να τον μεταφέρουν εδώ».

«Πώς είναι;» με ρωτά.

Κουνώ το κεφάλι μου. «Νεκρός».

Δεν ξέρω πώς αλλιώς να το πω.

Ζαρώνει προς τα πίσω, ελευθερώνοντας τα χέρια μου, και κάθεται σε μια απ' τις καρέκλες της αίθουσας αναμονής. Η μητέρα μου πήρε κοντά της τον Έντουαρντ αφότου λιποτάκτησε από τους Ατρόμητους. Θα πρέπει να του έμαθε πώς να γίνει ξανά πολεμιστής, αφότου έχασε το μάτι του και τη φατρία του και όλη τη γη κάτω απ' τα πόδια του. Δεν ήξερα ότι είχαν τόσο στενή σχέση, αλλά μπορώ να το δω τώρα, στη γυαλάδα των δακρύων στα μάτια της και στο τρέμουλο των χειριών της. Είναι το πιο έντονο συναίσθημα που την έχω δει να παρουσιάζει από τότε που ήμουν παιδί, από τότε που ο πατέρας μου την έσπρωχνε πάνω στους τοίχους του καθιστικού μας.

Παραμερίζω την ανάμνηση σαν να τη χώνω σ' ένα συρτάρι που είναι πολύ μικρό για να τη χωρέσει.

«Λυπάμαι», λέω. Δεν ξέρω αν το εννοώ πραγματικά ή αν το λέω απλά και μόνο για να νομίζει ότι είμαι ακόμα με το μέρος της. Μετά προσθέτω διστακτικά, «Γιατί δε μου είπες για την επίδειξη;»

Κουνά το κεφάλι της. «Δε γνώριζα γι' αυτήν».

Λέει ψέματα. Το ξέρω. Αποφασίζω να την αφήσω. Για να διατηρήσω την εύνοιά της, πρέπει να αποφύγω να έρθω σε σύγκρουση μαζί της. Ή ίσως απλά να μη θέλω να πιέσω το ζήτημα με τον θάνατο του Έντουαρντ, το οποίο ορθώνεται απειλητικό πάνω από τα κεφάλια και των δυο μας. Μερικές φορές δυσκο-

λεύομαι να διακρίνω πού τελειώνει η στρατηγική και πού αρχίζει η συμπόνια για εκείνη.

«Α» λέω ξύνοντας το πίσω μέρος του αυτιού μου. «Μπορείς να μπεις και να τον δεις, αν θέλεις».

«Όχι». Μοιάζει να βρίσκεται μακριά. «Ξέρω πώς δείχνουν τα πτώματα». Μοιάζει να παρασύρεται ακόμα πιο πέρα.

«Ίσως πρέπει να φύγω».

«Μείνε». Αγγίζει την κενή καρέκλα ανάμεσά μας. «Σε παρακαλώ».

Κάθομαι στην καρέκλα δίπλα της και, παρόλο που λέω στον εαυτό μου ότι είμαι απλά ένας μυστικός πράκτορας που υπακούει την υποτιθέμενη ηγέτιδά του, νιώθω σαν να είμαι ένας γιος που παρηγορεί τη θλιμμένη μητέρα του.

Καθόμαστε με τους ώμους μας να αγγίζονται, τις ανάσες μας να βγαίνουν με τον ίδιο ρυθμό, και δε λέμε λέξη.

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΣΕ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ

ΜΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΘΑ ΣΕ ΚΑΘΟΡΙΣΕΙ

Μη χάσετε και τα άλλα βιβλία της σειράς!

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1080-7

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 16419